

Dünya Şiir Günü

– GürhanGürses · 22 Mart 2014

Herkesin mutlaka bir şiiri vardır kıyıda köşede saklı duran. Benim tek şiirim sensin aşikâr olan!

Sevgili,

21 Mart Dünya Şiir günü için bir şey yazmadım. Sana saygım var. Senden sonra şiir yazmıyorum daha. Eskilerle idare ediyorum. Bugün senin için yazdıklarımın dizeler paylaşmak istedim.

“Seni sevmekle suçlanıyorum / Hiç bu kadar güzel suçlanmamıştım.” Bu yazı bu aşkın ispatı değildir de nedir şimdi? Ne kadar da seni yazmışım ne kadar da seni yaşamışım? Başka şiire lüzum var mı?

“Ağlamak hiç bu kadar güzel gelmemişti / Yaşın olayım gözünde 24 saat ağla beni” demişim bir şiirimde. Duygularım depreşti yoksun ama varsın bir şekilde seviyorum seni. Durmadan bıkıp usanmadan, çocukça masumca hesapsızca, kitapsızca, erkekçe seviyorum seni.

Sevgili,

“Her bir karışına yeryüzünün / Yar yüzünü nakşedeyim / Her bir sayfasına gökyüzünün / Gül yüzünü aşk edeyim.” Ne kadar da olağanüstü inciler dökülmüş kalp sedefimden. Hepsi de sana, mutlaka sana, illa ki, elbet sana! Farkın olacak bu âlemde!

“Ve seviyorum seni / Yeminim / ‘Dinim imanım.’ üzerine!” Seni yüreğimde büyüterek yaşıyorum. Sancı sancı yaşıyorum, acı acı... İnanarak seviyorum, inancın olsun.

Sevgili,

“Hep bu saatte ortaya çıkar sensizliğim / Müzminleşen bir aşk ağrısına müptelayım Tiryakin olmuşum da çekiyorum seni içime / B-elalın olmuşum da ömrüne talibim / Ben sende galibim galiba sevgilim” Sen şiir gözlüm, şiir bakışım, şiir boylumsun. Sana bakmak en güzel şiiri okumak demektir. Seninle konuşmak en tatlı melodiyi dinlemek, sana dokunmak en güzel çiçeğe dokunmak demektir. Seni yaşamak cenneti yaşamak demektir.

“Metropol olsam da boş sen olmadıktan sonra / Mezra olayım razıyım tek sen ol yanı başımda!”

Sevgili,

21 Mart Dünya Şiir Günü... Dün sensiz ve sessiz Dünya Şiir Günü'nü kutladım. Boş bir masada, mum ışığında... Terk edilmiş bir meyhaneydi yüreğim. Kadehler dökülmüş, sandalyeler devrilmiş. Saki gitmiş, müşteri bitmiş. Duvarlar örümcek bağlamış. Camlar kirden görünmez olmuş.

“Kaptan, demir attığın hüznün limanında / Seni bir başına koyup gidene selam olsun.” diye sayıklıyorum yokluğunu hummalı bir hastalığa tutulmuş gibi. Bu ne kadar sendir sayıklıyorum. Bu ne sen dilliliktir. Sen yokken böyleyim işte! Bakımsız, tadımsız, hazımsız... Kupkuru bir ağaç gibi meyveye duruyorum.

Tarifsiz acıları içinde kendime bile yabancıyım.

“Şehir terminaline döndü yüreğim / El sallamak kâr etmiyor ömrüm sallanıyor” Giden sen olunca şehrim yıkılmaz mı? Ömrüm tuz buz olmaz mı?

Sevgili,

21 Mart Dünya Şiir Günü... Ne de şiirsiz bir gündü benim için. Tek dizem sensin, tek ölçüm! Şairliğime delilsin. Sensiz şiirlerim şiir değil! Dizelerim tutulmuş, ölçüm yok olmuş. Sanatım yavan kalmış. Sensiz şiirde ben bir hiçim. “Ben sana çoğalarak âşık olurken / Sen bana azalarak bitme / Gitme...”

Hüzün dolu sözler yağmur misali dökülüyor kâğıda. “Hüznüm Ege kadar / Her baktığında beni gör / Her aktığında yaşım bil.” Halimi tarife gerek yok. Hep acı, hep hüzün, hep gözyaşı... Umut yok, gülümseme, mutlu olma! Galiba hüznü seviyorum, siyahı...

“Kader dediğimiz şey keder olup çıkıyor karşımıza / Keder dediğimiz şey yağmur olup yağıyor başımıza / Kaşılıyor bir bilinmez el yaramızı / Kanatıyor içimizdeki sancıyı / Tetikliyor acımızı”

Seninleyken vaktin pek bir ehemmiyeti yokken, sensiz bir saniye bile cehennem azabı gibi geliyor. Acaba nedendir? Bu tarife gelmeyen ve kalbe yetmeyen acı için ne gibi bir suç işlemişim? Bilmiyorum.

Bildiğim tek şey sevgilim, ezberim;

“Ah Kaptan!

Bu hal reva mı sana, bu vaziyet seza mı?

Gül yaprağına çiğ tanesi düşmüş,

Kirpiklerin ondan ıslanmış

Ölürüm ben sana Kaptan!”

Dünya şiir günü sensiz şiir günü değil bana!

Ölüm günü...